

Gdańsk dnia 2016.04.22

26. 04. 2016

Kancelaria Senatu

Dział Petycji i Korespondencji

ul. Wiejska 6

00-902 Warszawa

Wpł. Nr dz. *BUN 224*

KANCELARIA SENATU

BIURO KOMUNIKACJI SPOŁECZNEJ

Dział Petycji i Korespondencji

Petycja indywidualna Inw. p. do dn. 2016-04-26

Nr. *32474* Podpis. *Pa*

Przedmiot petycji

KANCELARIA SENATU

BIURO KOMUNIKACJI SPOŁECZNEJ

Wpł. Nr dz. *26.04.2016*

Nr. *2274* Podpis. *M. Polec*

DPK
Polec

Zwolnienie od kosztów sądowych na podstawie art.96 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 w sprawach cywilnych przy zastosowaniu Uchwały Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2011 sygn.III CZP 112/10 w przedmiocie "czynów niedozwolonych".

Uzasadnienie petycji

Na wstępie należało wskazać, że ustawa z dnia 28 lipca 2005 o kosztach sądowych w sprawach cywilnych powstała 6-lat wcześniej niż Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2011 sygn.III CZP 112/10 w której stwierdzono, że decyzja ostateczna administracyjna wydana z naruszeniem art.156§1 k.p.a. lub z rażącym naruszeniem prawa stanowi " czyny niedozwolone".

A zatem skoro zwolnienie od kosztów sądowych przysługuje na podstawie art.96 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 w sprawie uznania określonych postanowień umownych za niedozwolone, to analogicznie winny być traktowane podmioty dochodzące naprawienia szkody na zasadzie art. 417¹§1 k.c.wynikłej z wydania wadliwej decyzji ostatecznej administracyjnej określonej w Uchwale Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2011 jako czyny niedozwolone.

Ponadto wnoszący petycję uważa, że skoro ustawodawca zapewnił taką ochronę stronie wnoszącej o uznanie postanowień umownych za niedozwolone, to na zasadzie pewnej analogii postępowań, strona wnosząca pozew o zapłatę odszkodowania z tytułu poniesionej szkody przez błędne wydanie decyzji budowlanej z dnia 13 października 1992 Urzędu Miejskiego w Gdańsku Wydział Architektury i Nadzoru Budowlanego (zwanej decyzją wadliwą) określoną w Uchwale Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2011 jako "czyny niedozwolone".

Znaczenie Uchwały odnosi się przede wszystkim do uchylonego z dniem 1 września 2004 art.160 ustawy z dnia 14.06.1960, Kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz.U.z 2013 poz.267, dalej K.p.a.). Wspomniany przepis umożliwia dochodzenie stronie odszkodowania za szkodę poniesioną na skutek wydania decyzji z naruszeniem przepisu art.156§1 k.p.a. (decyzja wadliwa albo na skutek

stwierdzenia niważności takiej decyzji (decyzja nadzorcza).

Wskazane rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego jest więc korzystne dla poszkodowanych właścicieli nieruchomości, ponieważ potwierdza możliwość dochodzenia przez nich odszkodowania.

Powołane wcześniej orzecznictwo dotyczące art. 160 k.p.a. należy odnieść wprost do art. 417¹ § 2 k.c. i uznać, że wymagalność wszelkich roszczeń opartych na tym przepisie również powstaje dopiero w momencie ostatecznego stwierdzenia w decyzji nadzorczej nieważności decyzji administracyjnej lub wyłączenia ich z naruszeniem prawa.

Faktem notoryjnym jest, że art. 417¹ k.c. został wprowadzony do systemu prawnego praktycznie w miejsce art. 160 k.p.a. i ma pełnić identyczną funkcję przy czym ratio legis ustawy nowelizującej Kodeks cywilny z dnia 1 września 2004 było dostosowanie przepisów dotyczących odpowiedzialności za szkody wyrządzone przy wykonywaniu władzy publicznej do przepisów Konstytucji, w tym jej art. 77 ust. 1, oraz przekazanie orzekania o odszkodowanie w takich przypadkach sądom powszechnym.

W dniu 06 listopada 2013 powodowie wnieśli do Sądu Okręgowego w Gdańsku I Wydział Cywilny pozew o zapłatę odszkodowania z tytułu poniesionej szkody przez błędne wydanie decyzji ostatecznej administracyjnej (wadliwej) z dnia 13 października 1992 nr. AN-IV-7351/1178/92/SJ Urzędu Miejskiego w Gdańsku Wydział Architektury i Nadzoru Budowlanego, co zgodnie z art. 145 § 1 w zw. z art. 156 § 1 k.p.a. potwierdził Wojewoda Pomorski w decyzji z dnia 15 grudnia 2010 nr. WI.I/SA-7111-247/09, 10 (zwaną decyzją nadzorczą.), oraz stwierdzono naruszenie art. 29 ust. 5 ustawy Prawo budowlane z dnia 24.10.1974.

Sąd Okręgowy w Gdańsku I Wydział Cywilny ustalając opłatę sądową od pozwu nie rozpoznał jego treści, jak też wskazanego przepisu o odszkodowanie, lecz od wielkości dochodzonego odszkodowania od Gminy Miasta Gdańska obliczył 5% wartości i zobowiązał powodów do uiszczenia obliczonej kwoty w wysokości 72.065 zł.

Powodowie wnosząc zażalenie na postanowienie Referendarza sądowego zgłosili wniosek o rozpoznanie zwolnienia od kosztów sądowych wskazując art. 96 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 w związku z Uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2011 sygn. III CZP 112/10 w sprawie czynów niedozwolonych.

Powodowie powołali się na stwierdzenie Sądu Najwyższego, który w omawianej Uchwale sprecyzował określenie decyzji ostatecznej administracyjnej jako "czyny niedozwolone".

Wskazany art. 96 ust. 1 pkt 3 u.k.s.c. o zwolnienie od kosztów sądowych dotyczy pojęcia "postanowień unownych za niedozwolone" na podstawie którego strona wnosząca o odszkodowanie na podstawie art.

417¹ k.c. jest objęta ochroną o zwolnienie od kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy w Gdańsku odrzucił wniosek powodów o zwolnienie od kosztów sądowych stwierdzając, że brak takiego odniesienia w katalogu art.96 ust.1 u.k.s.c..

Mając na uwadze prawdopodobieństwo takich spraw dotyczących dochodzenia odszkodowania od Skarbu Państwa na podstawie art.417¹ §2 k.c. i Uchwały Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2011 sygn. III CZP 112/10 w sprawie "czynów niedozwolonych, a których koszty sądowe są różnej wielkości", wniesiona petycja spowoduje dokonanie zmiany art.96 ust.1 pkt 3, oraz urealni określenie, że dotyczy również zwolnienia od kosztów sądowych za " czyny niedozwolone", jakimi określa Sąd Najwyższy decyzje ostateczne administracyjne na podstawie Uchwały z dnia 31 marca 2011 sygn.III CZP 112/10.

Należy również wskazać, że sądy powszechne nie są przygotowane do rozpoznawania spraw odszkodowawczych od Skarbu Państwa na zasadzie braku wykładni art. 96 ust.1 pkt 3 u.k.s.c. w sprawie zwolnień od kosztów sądowych, co wskazuje na potrzebę dokonania zmiany w ustawie z dnia 28 lipca 2005 w celu zachowania przepisów art.7, art.77 ust.1 i art.72 Konstytucji poręczającą ochronę życia rodzinnego, zasadę dobra rodziny oraz ochronę praw dzieci. W takim wypadku, na gruncie obowiązujących przepisów, powód może zaledwie ubiegać się o zwolnienie go od kosztów sądowych na podstawie art.100 ust.2, art.101-103 u.k.s.c.,

Co się tyczy uzupełnienia katalogu art.96 ust.1 u.k.s.c.powiększonego o regulację "czynów niedozwolonych" ogólnej przesłanki ustawowego zwolnienia od kosztów sądowych, co przemawia bowiem przywołanie zasady sprawiedliwości społecznej oraz zasada równości.

Z poważaniem